

Bolygató 27. (2001. április)

Ortelli Andrea

Diákjogok

Diákjog. Milyen szép szó! A diáknak joga van... Igen, joga van sok mindenhez, először is, amiket a törvény és különböző nemzetközi gyermekvédelmi egyezmények biztosítanak számunkra. Ezeken felül plusz jogokat biztosít a diákjogi charta és más hasonló nyilatkozatok.

Amikor ezt megtudtam, nagyon boldog lettem... Végre valami, ami érdekel, ami fontos lehet nem csak nekem, de másoknak is. Beléptem az iskolai diákönkormányzatba. Olvastam a jogaimról, utánanéztem, fórumokra jártam. Lelkes voltam, talán túl lelkes. Meséltem róla.

Páran szervezkedni kezdtünk. Gondoltam, a többi diákot is érdekli, hogy mik is a jogai. Sorban hívtuk össze a diákönkormányzati üléseket, ahol a maximum 34-36 képviselőből kb. 6-8 meg is jelent. Ami alig 5-6 osztály képviselőjét jelentette a 18-ból. Azért nem adtuk fel. Fórumokra jártunk továbbra is, személyesen beszéltem, pl. a korábbi polgármesterrel a diákönkormányzatot megillető pénzről, amivel talál többet is elérhetünk akcióinkkal. A pénz természetesen azóta sem érkezett meg. Panaszládákat készítettünk, plakátoztunk, hogy mi bántja iskolatársainkat, mi a véleményük? Írják le egy papírra, és dobják be a kihelyezett ládába. Valószínűleg csak a szemét érdekelte őket, mivel azon kívül semmi nem volt a ládában, de a láda is érdekes lehetett, mert egy idő után az is eltűnt. No, de nem adom fel, én nem!

Az ifjúsági otthonban dolgozó Irma nénihez régóta bejáratos vagyok. Fórumokat rendez, jókat, ahol pl. minden diák találhatna valami neki illő jót. 25 meghívót kértem, gondoltam, ennyien azért leszünk a suliból. De még csak meg se hirdettük, még az is elmaradt, mint minden ilyesmi mostanában! Talán ötven lehettünk a rendezvényen összesen. Még mindig nem adom fel! Mert én ismerem a jogaimat, és tudom, hogy gyakran még azt a keveset is megszegik, ami a házirend biztosít nekünk. Akkor persze panaszkodik mindenki, hogy ehhez aztán a tanároknak igazán nem volt semmi joga. Most tényleg csináljunk valamit? Jó, csináljunk! DE mit? Hát semmit! Mert a tanuló az egészet elfelejti egy nap alatt.

Diákjogok! Én feladom...

Én ismerem őket, harcba szálltam volna értük, de minek, ha rajtam kívül szinte senki mást nem érdekel, akkor én is feladom. Hiszen vannak fontosabb dolgok is a világon, pl. most a tesi jegyem, mert ehhez hasonló dolgokra hivatkoztak a társaim is.

Diákjog... A diáknak joga van... Joga van hallgatni. Semmi máshoz nincs joga – egészen addig, amíg saját magán nem segít. Ha kell segítség, szívesen segíték, megpróbálhatom újra, de addig feladom. Hiszen ehhez is jogom van. Meg persze hallgatni is. De az is lehet, hogy máshoz is lehetne jogom...?

(A szerző 2000-ben érettségizett a „B” osztályban. Idézett cikke a Kecskeméti Lapok Krétakör rovatában jelent meg, a Bolygató is átvette a 16. (1999. áprilisi) számban, a 29. oldalon közölve.)

Pálvölgyi Tímea

A préda

Sokáig vártam, hogy észre vedd,
Ez nem olyan harc, ami vérre megy.
Ha kell, küzdök érted évekig,

Csak szeress egy pillanatig.
Könyörögni, kérni nem fogok,
De nélküled én semmi vagyok.
Ha nem érted meg lelkemet,
Fogadd el hát a testemet!
Találsz még ilyen prédát?
Ki önmagát adja, éjt-nappalát?

Akrosztikon

Páratlan érzés, ami megfogott,
Álmodtam róla, és elkapott.
Lényem kívánta a holnapot,
Végül is másik felemmel találkozott.
Örült szívem, és vele álmodott,
Lelkembe innentől beelátott.
Genfi barátom az, aki elhozott,
Yorkban volt viszont, mikor elhagyott.
Imádatom tárgya ezzel végleg elfogyott.

(2001-ben érettségizik a „B” osztályban. Versei a 15. (1998. decemberi) számban jelentek meg, a 23. oldalon. Szerkesztőségi tagunk.)

Pap-Szigeti Róbert

Mit jelent ma nekem József Attila és költészete?

Bár nem a legkedvesebb költőm, mégis számos verse igen közel áll hozzám. Főleg azok, amelyekhez emlékeim fűződnek. Egyiket-másikat különböző alkalmakkor mondtam el, néhányuk pedig a hangulata fogott meg.

Szomorúan aktuális számomra ma is a **Mondd, mit érlel...** József Attila nem csupán a gazdasági ellehetetlenülést, az anyagi kilátástalanságot írta meg, de zseniálisan sejtette, milyen egyhangú, sivár életformák, robotolás, monoton hétköznapi alakulnak ki a nyomor hatására. Mi jót hozhat az embernek sorsa? Bár 1932-ben írta e versét, a mának is szól, csak ma azt mondjuk, hogy „ingerszegény környezetben felnövő gyerek”, „iskolázatlanság”, „munkanélküliség”, „öröklődés”, „újratermelődés”, és nem utolsósorban az, amit a kultúra elértéktelenedéséről, a művészet és a létfenntartás kölcsönhatásáról írt.

Hangulatával ragad meg mindig a **Külvárosi éj**. Benne van e versben az ember bizalma és tartózkodása az éjszaka iránt. Bízunk a csendben, a mindent elborító sötétségben, mégis megriadunk minden kis mozdulatra, hangra, fényre. A látás érzetének gyengülése kifinomultabbá teszi a többi érzékszervet, de feszültebbé is tesz, s látomásszerű gondolatokat csal elő agyunkból. Az éjszaka komorsága, nyomasztó hatása van a befejező sorokban.

Az igazi versélményem az **Óda**. Számomra mindig a „nagy, beteljesült szerelem verse” marad. Egy szerelem teljes „körtörténete”. Egymás megpillantása, s szinte plátói, testetlen szerelem, az egymás rajongó imádása, a testiség felébredése, a szerelem kiteljesedése és robbanása egy gyönyörű csúcspontban, majd az egymáshoz tartozás felismerése. Ennél teljesebb színkálát egyetlen festő, harmonikusabb hangsort egyetlen zenész sem kívánhat. Mindenféle pszichológiai okoskodás nélkül ad fontos tanulságokat a vers, amikor kikerülök

érzelmi köréből: a testi szerelem beteljesíti két ember kapcsolatát, de az igazi gazdagsághoz, az igazi boldogsághoz, az érzelmek csodás betetőződéséhez egymás lelkén át vezet az út.

József Attila számomra a folyton széttekintő, az ösztönöket és a gondolatokat letisztázó, csodás nyelvi gazdagságú költő.

(1992-től dolgozik a gimnáziumban: matematika – ábrázoló geometria – számítástechnika tanár. Szerkesztőségünk tagja, ő az Internet-felelős, a „technikai” szerkesztő. Vallomása a 4. (1995. márciusi) számban jelent meg, a 15. oldalon. Az összeállítás szerkesztője Polló Melinda és Laczkó Erzsébet volt.)

Pócs Judit

A kiállító önmagáról

Jelenleg a Tanítóképző Főiskola elsőéves hallgatója vagyok. 1994-ben érettségiztem a Bolyai János Gimnázium német tagozatán. Nemezeléssel évekkel ezelőtt ismerkedtem meg a Szórákaténusz Játszóházban. Eleinte használati tárgyakat, tarsolyokat, táskákat, sapkákat készítettem. Egy idő után ennél többre vágytam, és kísérletbe kezdtem – a nemez térbeli kibontására. Így jutottam el a szobor jellegű nemezplasztikáig.

Ezeknek a plasztikáknak érdekessége az, hogy egy darabból gyúrom össze őket, varrva nincsenek, esetleg helyenként, de csak díszítő jelleggel. Ebbe az új, számomra érdekes irányba szeretném továbbvinni a nemezelést. A gyapjút magam festem, többnyire szintetikus festékekkel.

Több kézműves táborban, illetve szakkörben is részt vettem már oktatóként, mint pl. az arlóói kézműves táborban, a Szórákaténuszban vagy az Ifjúsági otthon nemez körében. Tagja vagyok a Fiatal Iparművészek Stúdiójának (FISE). Több kiállításom volt már: az I. és a II. Nemzetközi Nemezjáték Kiállítás a Szórákaténusz Játékmúzeumban 1995-ben és 1996-ban. Önálló tárlatomra a Ráday Múzeumban került sor 1996-ban, az Alma és fája c. anyagommal pedig a Dán Kulturális Intézetben mutatkoztam be 1998-ban. Horváth Marival és édesapámmal, Pócs Péterrel volt kiállításom az Erdei Ferenc Művelődési Központban, ezt követően pedig az Újpest Galériában. A Fiatal Iparművészek Stúdiójának közös bemutatójára a Kecskeméti Képtárban került sor 1998-ban, a FISE közös kiállítására pedig 1999-ben Finnországban, tavaly az Iparművészeti Szalonnak voltam kiállítója az Erdei Ferenc Művelődési Központban, az Országos Művészeti Diákköri Kiállításon pedig szobrászat kategóriában második helyezést értem el.

(1994-ben végzett a „D” osztályban. A Tanítóképző Főiskola hallgatója. Az 1999. évi Bolyai- napokon nemezkiállítás volt az intézményben. Bemutató írása a Kecskeméti Lapok Krétakör rovatában jelent meg 2000. februárban, a Bolygatóban pedig a 19. (2000. februári) számban jelent meg a 9. oldalon.)

Seres Zsuzsáról

Volt bolyais lett a Kiskun szépe Szív alakú pizza, uborkából az egyes

Rossz szokásunkká vált, hogy indokolatlanul sokszor alkalmazzuk a felsőfokot. Pedig a legjobb, legtehetségesebb, legszebb rendszerint ízlés dolga. Bizonyos kivételes helyzetekben mégis kénytelenek vagyunk legekben beszélni. Mint a félegyházi Seres Zsuzsa esetében is, aki a napokban megnyerte a Kiskun Szépe versenyt, ezzel együtt a város és környéke deklaráltan legszebb lánya címét.

– **1993 óta évi rendszerességgel rendezik meg a Kiskun Szépe versenyt. Miért kellett öt esztendő várnia? Egyáltalán, miért jelentkezik egy lány szépségversenyre?**

– A kérdés első felére csak annyit: most láttam elérkezettnek az időt a megmérettetésre. Ami a második felét illeti: minden embernek (nőnek) van, vagy legalábbis kell(ene) legyen megfelelő önkritikája. Szükséges, hogy megfelelően értékelje önmaga belső és külső tulajdonságait. Ehhez viszont elengedhetetlen a megmérettetés.

– **Nagy lelki erő kell több száz ember elé kiállni?**

– Feltétlenül. De ez nem megy egyik napról a másikra. Erre készülni kell. A verseny előtt hetekkel, hónapokkal előbb elkezdtem a felkészülést. Még vasalás közben is az foglalkoztatott, hogy megfelelően összeszedjem magam, hogy a versenyen talpraesett, magabiztos legyek.

– **A kudarcra is fel lehet készülni?**

– Természetesen. Bár így utólag bevallom, nagy fájdalom lett volna, ha elbukom.

– **Végül is ön lett a legszebb. Változtat-e ez valamin?**

– Egyelőre még nem kaptam egyetlen olyan eget rengető ajánlatot sem, amelytől gyökeresen megváltozott volna az életem. Ami jólesik: az emberek felismernek, kedvesen mosolyognak, integetnek. A legnagyobb meglepetés az egyik pizzériában ért, ahol szív alakú pizzával ajándékoztak meg, közepén uborkából kirakott egyessel.

– **Mondják, a versenyre Görögországból jött haza. Ott él?**

– Itt is, ott is. A kettő között. A dolog úgy kezdődött, hogy tavaly Görögországban nyaraltam, és megismerkedtem egy helyes görög fiúval. Elmúlt egy hét, hazajöttem, és egy ideig csak telefonon, faxon érintkeztünk, amikor – legnagyobb meglepetésemre – egy nap váratlanul bejelentette, hogy jön. És jött is. Majd én mentem, aztán hónapokig felváltva utazgattunk egymáshoz, végül abban egyeztünk meg, hogy kiköltözöm hozzá. Már itthon elkezdtem tanulni görögül. Kint folytattam. Könyvből, tanárral. Tervezem ugyanis, hogy jövőre beiratkozom a szaloniki egyetemre. Aztán majd kiderül...

– **... Görögország nagyon szép, de merőben más. Mi teszi vonzóvá egy magyar lány számára?**

– Görögország valóban más világ. Annyira csodálatos, hogy azt szinte elmondani sem lehet... De egy, két, tíz nap kevés ahhoz, hogy valós képet kapjanak róla, ahhoz, hogy megérthessék a miénktől merőben eltérő gondolkodást, kultúrát, azt a több ezer éves történelmen alapuló összetartó erőt, nemzeti tudatot, ami a görögöt jellemzi. Főleg egy szétzilált nemzet gyermekére hat mindez lenyűgözően, mint a magyar. Nagyon szeretek kinn élni, mindazonáltal azért Magyarországon vagyok itthon. Minden alkalommal, amikor hazafelé átlépek a határt, furcsa, bizsergő érzés kerít hatalmába.

– **Mit csinál legszívesebben?**

– Olvasok, csavargok. Ez utóbbira Görögország kiválóan alkalmas. Munkám mellett, ha időm engedi, olvasom, tanulmányozom a nyelvüket, történelmüket.

– **Sosem fordult elő, hogy szívesen cserélt volna egy népszerű filmsillaggal?**

– Nem. Soha. Miért cserélnék egy olyan emberrel, akinek az életét nem tudom átlátni igazán? Jól érzem magam a bőrömben, és soha nem cserélnék senkivel.

– **Ha teljesülhetne egyetlen kívánsága, mit kívánna?**

– Azt, hogy az összes többi teljesüljön!

Szász András

(1996-ban érettségizett a „B” osztályban. A róla szóló cikk a Petőfi Népe 1998. augusztus 30-ai számában jelent meg, átvette a Bolygató a 15. (1998. decemberi) száma, az 57. oldalon.)

Sinkó Zsuzsa

Illyéshez

Néma rajongással figyellek,
hallgatom szavad rejtett értelmét,
magamba szívom, lényemmé teszem,
s feldolgozom.

Szeretnék felnőni hozzád,
de érzem, még méltatlan vagyok
e szörnyű nagyság szintjéhez,
s riaszt a mélység bűvölete is.

Kötetlenül lebegek
az értelmi szférában,
emelkednék, de a posvány
fogva tart, nem enged,
s érzem, lényem veszttem e harcban.

Az én harcom egyéni harc,
társak nélküli, ellenfelem maga a sors
kiszámíthatatlan végzetszerűsége,
egy másik nagyhatalom.
Győzni szeretnék, de félek,
milyen árat kellene fizetnem,
mit kellene érte feladnom,
hogy végre önmagam lehessenek.

(2000-ben végzett a „B” osztályban. Verse a 20. (2000. áprilisi) számban jelent meg, a 25. oldalon.)

A jövő nemzedéke

Még pár hónap, és átlépünk a XXI. századba. Ettől a századtól mindenki nagyon sokat vár. Pl. hogy az eddigi betegségekre, a XX. században ismert és sajnos megismert betegségekre új, tökéletes gyógyszereket fejlesztenek ki, emelkedni fog az életszínvonal is, és talán azt is megérhetjük, hogy ember lép a Marsra.

Vannak aztán a pesszimisták, akik szerint meg se éljük a következő évszázadot, mert 2000-ben itt lesz a világvége, addig is bánjuk meg összes bűneinket, és csatlakozzunk ehhez meg ehhez a szektához... És hogy milyen lesz az új nemzedék, a korabeli ifjúság?

Központi problémájuk nekik is a „hogyan nézzünk ki a legdivatosabban” dilemma lesz. Rengeteg és még jobban ráncatlanító krémeket fognak gyártani, tartósabbak lesznek a kozmetikai szerek. Nagyobb lesz az üzletekben a választék a márkás cuccok között is. Egy fő kérdés fogja foglalkoztatni a gyártókat, az emblémájuk minél láthatóbb helyen legyen a termékeken. Megszűnik a könyv is, hisz minek vegyek könyvet, ha CD-n is kapható lesz. Berakom majd a számítógépbe, s az még hangosan is felolvassa nekem, sőt, ha szerencsém van, képregény formájában is nyomon követhetem az eseményeket. A tévékben még a mostaninál is több lesz a sorozat és a vetélkedő. Az igazi elmélyülést igénylő filmeknek, színdaraboknak befellegzik, gyártásuk megszűnik. Viszont egyre magasabb lesz a cipő talpa, a nadrág meg egyre feszesebb a lányokon. De mi lesz azokkal, akiknek nem a külsőségek a fontosak? Klubok lesznek számukra. Mivel azonban ők lesznek akkor a „kisebbségben”, a

többség jó szokás szerint le fogja őket sajnálni. Az „értelmes” élet jelentése is „megfordul” tehát a XXI. században.

A jövő század közepén, ha a NSA is úgy akarja, és akinek megengedi a pénztárcája, az emberek egy csoportja már úrállomásokon fog élni, mert akkor az lesz a menő. A Földön pedig csak a „kisebbségben” élők, a maradiak, az értelmes életet élők maradnak, hogy nekilássanak az új kutatásoknak, amelyekhez a zavaros, pusztító XX. században még oly nagy reményeket fűztek...

(Megjelent a 17. (1999. szeptemberi) számban, a 38. oldalon.)

Svihrán Éváról

A gyerekszeretet felelősséget és nem ellágyulást jelent

Az 1997. évi pedagógusnapi ünnepségen adták át a tanári Bolyai-díjat Svihrán Éva kémia-fizika szakos tanárnőnek.

– Mikor és mi alapján döntötte el, hogy a pedagóguspályát választja? Hol kezdett tanítani?

– A kémiát szerettem. Jó kémiatanárom volt. Még ötödéves koromban sem tudtam dönteni, vegyészként vagy tanárként dolgozzam-e. Ha a laboratóriumban a szakdolgozatomhoz szükséges méréseket végeztem, boldog voltam. Az iskolában örültem, mert megértették a magyarázatomat a gyerekek, az arcokról láttam, figyelnek rám. A kalocsai I. István Gimnáziumban kezdtem tanítani. A tanulók visszajelzései, ragaszkodása ezen a pályán tartott.

– Hogy került a Széchenyivárosi Gimnáziumba?

– Már a harmadik tanév kezdődött az iskolában, amikor a már 18 fős tantestülethez újabb tizennyolcan érkeztünk. Ez 1989-ben volt. Érdekes volt a váltás: egy több mint 200 éves hagyományokkal rendelkező iskolából egy majdnem újszülöttbe. Egy második osztályt kaptam, így mi ballagtattunk először. Szerettem volna Kecskemétre kerülni, közelebb a családhoz. Elsősorban a város volt a meghatározó, így kerültem ide.

– Hogy értékeli az itt töltött éveket? Hogy érzi magát?

– Jól érzem magam, nem volt nehéz a beilleszkedés, hiszen nem egy zárt közösséghez kellett nekem egyedül alkalmazkodnom... Ezen a pályán meghatározó a tanulókkal való közös munka, mert nem én szerepelek az órán, közösen dolgozunk, gondolkozunk. Az értékek alakítása, magatartási, közösségi szabályok kialakítása is csak akkor hatásos, ha a tanulók elfogadják. Jól érzem magam közöttük, ha erre nyitottak, érdeklődők... Ha a diákok felnőttként is értékelik munkámat, elégedett lehetek.

– Az utóbbi időben erősen megváltozott az iskola és a pálya megítélése, értékrendje. Mi tartja mégis „itt”? Hivatástudat? Gyerekszeretet?

– Mióta tanítok, a pálya megítélése soha nem volt jó. Ez engem nem befolyásolt, esetleg ha közvetlenül érintette, dühöngtem. Mi tart itt? Nem szoktam ezen elmélkedni. Itt tartanak az örömeik, a jó érzések, ha a tanuló az óránon rácsodálkozik egy természeti jelenségre, s ha én fedezem fel, hogy milyen eredeti módon is gondolkodik... A gyerekszeretet komoly dolog, felelősséget is jelent, nem ellágyulást. Van olyan helyzet, ha szeretem, megbuktatom, de tudja, hogy mellette vagyok, ha javít, helytáll, értékelem.

– Van ars poeticája?

– Igyekszem azt szem előtt tartani: az ember a legcsodálatosabb, legérdekesebb, jó és rossz tulajdonságaival együtt...

– Több száz bolyais tanítványa van már. Említene róluk egy-egy történetet?

– Mindkét osztályomról jut eszembe jellegzetes emlék. Pl. a kémiaszakkör, amikor a gyártott nitroglicerin ütésre nem robbant, így gyártottunk gyújtózsínort. Az égett, mikor pedig a nitroglicerinhez ért, elaludt. Így odalett a várt robbanás. Vagy: az egyik szakkörön

elhatároztuk, hogy bort desztillálunk. Többször desztillálva több csillagos konyakot kapunk. Desztilláltunk mi két szakkörön is keresztül, de valami hiba lehetett a receptben vagy a készülékben, mert csak híg lé maradt... Aztán izgalmas volt, amikor Kővágó Tamás a 103-as City-busz helyett a 104-esre ült, és csak a „vonat végét látta”. Végül mégis odaért az országos versenyre.

– **Tervei, vágyai? Mit kérdezne magától tíz év múlva?**

– Mostanában csak rövidtávú terveim vannak. Vágyam, hogy letisztult iskolarendszer legyen, hogy a társadalomban az értékek a helyükre kerüljenek, így a tanulóknál is helyesebb értékrendet alakíthatunk ki. Tíz év múlva a kérdésem valószínű ez lesz: „Érdemes volt?”

– **Köszönöm a beszélgetést. Munkájához további sikereket kívánunk!**

Kovács István

(Kémia-fizika szakos tanárnő, 1989-től tanít a Bolyaiban. Az interjú a 11. (1997. szeptemberi) számban jelent meg velem, a 9. oldalon. A szöveg szerkesztett változata pedig a Tíz év könyvében volt olvasható.)

Szabó Ágnes

Iskolai élet

Iskola. mennyi jó dolgot is rejt ez a szó. Jó dolgot?! Csodát! Hát nem csodálatos dolog, hogy nem csak azt tanuljuk, ami érdekes, de még azt is, ami dögunalmas? Gondoljunk csak bele, mennyire előrelátó itt mindenki, hiszen azon kívül, ami a nagybetűs élethez kell, még több olyan dologhoz is hozzájuthatunk, amire később végképp semmi szükségünk nem lesz.

Éppen e fantasztikus tudományok elsajátításáért tiporja egymást a sok gyerek a buszmegállóban, majd a buszról leszállva izgatottan, fuldokolva, izzadó tenyérrel és örömteli szívdobogással közelednek a fehér, monumentálisnak tűnő épületbe, ahonnan, ha igaz, később mint komoly és érett felnőttek léphetnek ki.

Van itt minden, amire csak a magunkfajta, tudásra szomjazó emberpalántának szüksége lehet. Szuper a három szint, amire klassz lépcsőkön lehet feljutni. A lépcsők hosszúak, de praktikusnak tűnnek, hogy az út felfelé ne látsszon olyan soknak, miközben a százféle könyvvel megpakolt táskát cipelve fejlesztjük lábizmunkat.

Milyen rendes is volt az a néni vagy bácsi, aki a sulit tervezte. Mert pl., ha liftet is tervezett volna az épületbe, akkor bizony eltunyulna ez a sok nebuló, nem törődne még ennyit sem a test nevelésével.

A legfelső szinten van a világ legjobb tantárgyának a terme. Ezekért a gyerek még a Himaláját is megmászna, nemhogy ezt a három nyamvadt kis lépcsőt! Hát ki az, akit nem érdekel a kémia és a fizika?! Egyik jobb, mint a másik! Belépve a kémiaterembe egyből megcsapja orrunkat a kellemes záptojásszag, az előző órai kísérlet ékes-szagos bizonyítéka. Ott még a pokol tüze is az alkohol gyönyörű kék lángjával ég! Ha szorgalmasan tanulunk tovább, illetve a tanárnőnek is jókedve lesz az év végi osztályozókonferencián, akkor Isten segédelmével az iménti kísérletet mi is elvégezhetjük. Ha esetleg még a fizikára is jutott időnk a többi hat elméleti óra mellett a pénteki napra készülve, rájöhetünk, hogy a természet igazából végtelen egyszerűen működik. Csak éppen nem nekünk. Persze, vannak kiválasztott emberek, akiknek ez sem okoz nehézséget. De hogy csinálják? Szerintem ők isteni lények, esetleg nem is ebből a világból valók. Máskülönben hogyan is tudnák elérni a menzán, ellentétben velem, hogy húst is kapjak, legyen tejföl a tésztámon, vagy ne kelljen megkérdezni a konyhás nénit, hogy mi is az, amit szedett a tányérkánkba. Miután pedig elénk engedték az összes éhes tanárt, gyógyszerészt, nénit, iskolai alkalmazottat, no és a drága felsőbb éveseket, s kivártuk ezzel a 80 km-es sort, elfogyaszthatjuk a fenséges ebédünket.

Ebéd után megpróbáljuk kihalászni az aulában táskáinkat a nagy kupacból, s már újult erővel és mosolyogva, no és teli hassal mehetünk a földrajzóra. Itt aztán megtudhatjuk, hogy az EU-ban hol és mit termesztenek, milyen tanácsok is vannak, mert ez annyiunkat érdekel. Míg a tanárnő a naplót böngészi, az osztály előveszi összes tehetségét, és vad imádságba kezd, hogy másik feleljen, aki úgyis rá van szorulva arra a jó jegyre vagy rosszra. Elkészült közben a feketelista, a tanárnő felnéz a naplóból, és az osztálynak ma újabb két tagja lesz ateista.

De beszéljünk vidámabb dolgokról, hiszen az iskola a földöntúli boldogságok kis szigete. Hát nem lódul meg az ember szíve az öt kilométeres Bolyai-kör után? Hát nem jó nyújtózkodni, amíg a másik osztály a lábát lógatja vagy tollasozik? Vagy nem okoz örömet mindenkinek egy jó kis magyaróra, ahol a remek megoldások csak úgy záporoznak tőlünk a témazárókban? Itt, a szenvedélyes regények, a fantasztikus költők és a még félelmetesebb versek birodalmában bizony mindenki megtalálhatja a maga ízlésének való szendvicset a hátsó padban. Vagy ki feledné a matekot? A világ harmadik „legkedveltebb” tárgyát! Ugye, milyen jó a hetedik órában teleírni a táblát, esetleg kikapcsolódásként logikai feladatokat megoldani mindannyiunk épülésére?

Mint látható, ebben a meseországban minden csupa móka és kacagás. Főleg sátáni. Ez is a tanáriban, ahol már ugyan nem középiskolás, de érett és komoly felnőttek elégedetten dörzsölik kezüket, és vérben forgó szemekkel igyekeznek hozzánk, hogy ismét jó kedvre derítsenek sokunkat.

(2001-ben érettségizett a „D” osztályban. Glosszája a 16. (1999. áprilisi) számban jelent meg, a 22. oldalon.)

Szabó Lászlónéről

„Mindent tökéletesen!”

Elfoglalt ember. Mindenki Jutka néninek ismeri. Többször kerestem, hogy interjút készítsék velem, de hiába. Nem volt otthon, vagy edzést tartott, vagy gyerekekkel volt edzőtáborban, vagy támogatók után járt. Ő az, akinek a sport mindennél fontosabb, csak a család élvez elsőbbséget... Milyen volt a gyermekkor. Mikor került kapcsolatba a sporttal?

– Ózdon nőttem fel. Ebben a városban nagy jelentősége volt a sportnak, bár a családomban nem volt élsportoló. Itt kerültem kapcsolatba. Nem voltam ügyes, viszont szorgalmas voltam. Eleinte vívtam, de nem tetszett, mert monotonnak tűnt. Ezt követte az atlétika és a torna, majd a kézilabda. Már 15 évesen NB I-es csapatban játszottam.

– **Mikor döntötte el, hogy testnevelő tanár lesz?**

– A középiskola második osztályában még orvosnak készültem. Utána harmadikban döntöttem, úgy, hogy testnevelés-biológia szakos tanár leszek. A diplomám mellé megszereztem a TF-en is a tanári, majd 1995-ben a kézilabda szakvezetői diplomámat is.

– **A tanárnő edzőként is dolgozik. Miért pont a kézilabdát választotta?**

– Fiatalon sikereim voltak, és a TF-en kiváló szakemberek tanítottak. Pl. *Kovács László*, aki világválogatott volt. Az ő szlogenje, hogy „mindent tökéletesen”. Példaképemnek tartom *Mocsay Lajos* mesteredzőt is, akitől szintén sokat tanultam.

– **A tanári pálya értékrendje igen erősen megváltozott. Mi tartja a tanárnőt itt?**

– Nagyon jó a kérdés. Egy biztos, nem a pénzért csinálom. Szeretek tanítani, és szeretnék valamit adni a gyerekeknek. Van ebben óriási gyerekszeretet, nehéz róla beszélni. Nem lehet megfogalmazni. Ez az életem, én ehhez értek.

– **A családról valamit elárulna?**

– Két lányom van. Egyik 16, a másik 13 éves. Versenyszerűen kosárlabdáznak, csinálják óriási kitartással és szorgalommal. A nagyobbik a felnőtt csapat tagja. Ők a sportban nőnek fel, már négy hónapos koruk óta a tornateremben vannak. A férjem is testnevelő-kosárlabdaedző. Bevallom, büszke vagyok a családomra.

– **Jövőbeli terveit?**

– Terveim? Bízom abban, hogy jó edző lehetek. Következetességre, fegyelemre és kitartásra szeretném nevelni az ifjúságot. Vágyom, hogy bajnokcsapatot neveljek.

– **Mi a főszlogenje?**

– Amit *Ábel József* mondott. („*A győztesek soha nem adják fel, akik feladják, soha nem győznek.*” – A szerk.) Talán az a gondolat áll legközelebb hozzám, de erről oldalakat lehetne írni...

(Testnevelő tanár, 1992-től dolgozik a Bolyaiban. Az interjú Farkas Csaba Egész egyszerűen: Bolyai c. könyvében jelent meg a 32. oldalon.)

A jövő kézilabdázói

A Bolyai-gimnázium igazgatója, Klinger Ádám és helyettese, Vargáné Hajdú Mária fogadták a vendégeket. A résztvevők többségéről az volt az érzésem, hogy szinte otthon érzik magukat. Ez nem is csoda, hiszen jó páran évek óta meghívottjai a Bolyai Kupa Kézilabda Tornának. A háromnapos esemény fő szervezője Szabó Lászlóné volt, a hazai csapat testnevelője és edzője, aki a Magyar Kézilabda Szövetség Utánpótlás Bizottságának is tagja. Mikor és hogyan született a Bolyai Kupa?

– A sporttagozatos képzéshez kapcsolódóan először még lányok is szerepeltek és négy-négy csapattal rendeztük meg. Később a lányok gyengébbek lettek, így részükre már nem hirdettünk versenyt, a fiúknak viszont kibővítettük nyolccsapatosra. Úgy gondoltuk, hogy az országos diákolimpiai eredmények alapján meghívjuk a legjobb hét együttest és a mindenkori serdülő válogatottat. Ebben a rendszerben most sorrendben a IV. Bolyai Kupa volt... Gyakorlatilag ez az egyetlen tisztán iskolai csapatokra épülő középiskolás torna.

– **Mely csapatok vettek részt?**

– Az elmúlt évi diákolimpiai eredmények alapján meghívtuk Békés, Budapest, Győr, Szarvas, Szeged, Veszprém csapatait, valamint a serdülő válogatottat. A bolyais fiúkkal így alakult ki a nyolcas mezőny.

– **Visszatekintve, hogyan értékeli az elmúlt öt év munkáját és a mostani szereplést.**

– Látható módon folyamatosan emelkedik a játék színvonala, egyre jobban képzett játékosok lépnek pályára. A tavalyi csapatunkból jelenleg kilencen játszanak NB I-ben és NB II-ben. Egy ifjúsági és három serdülő válogatottunk volt. A Bolyai Kupák történetében tavaly szerepeltünk a legjobban. A serdülő válogatott, a Győr és Veszprém mögött az előkelőnek számító 4. helyet szereztük meg. Idén – nagyon fiatal a csapatunk. A nyolcadik helyen végeztünk, de ügyesek. Sok van bennük. Két év múlva lesznek majd igazán jók. Öröndetes, hogy **Halász Máté, Csorba Gábor, Tamási János** bekerültek a serdülő válogatottba. Évek óta mindig ott vagyunk az országos diákolimpia döntőjében. Bízom abban, hogy ők is az elődeik nyomába lépnek. A Delfin KC ifjúsági és serdülő csapataiban játszanak. Az iskolában maximálisan elismerik a gyerekek eredményeit, és támogatják a munkánkat...

Zsámboki Anna

(Részletek a Köztérben megjelent interjúból, ami 2000. februárjában jelent meg. A Bolygató a 19. (2000. februári) számban vette át, a 11. oldalon.)

Szalai Virág

Egy új világ teremtője: Bolyai János

„Nincs egyéb dics és érdem, mint az önérzet, s mások művelődésének és boldogságának előmozdítása, és emelése, meg az ebből eredő beljuttalom” – írta Bolyai János majd’ 150 évvel ezelőtt.

Névadónkra emlékezünk, az 1802. december 15-én Kolozsvárt született kiváló matematikusra, a polihisztor Bolyai Farkas nagyszerű fiára. A fiatal fiú zsenije hamar megmutatkozott: 12 évesen már a helyi vonósnégyes elsőhegedőse, 15 évesen pedig a mai érettséginek megfelelő szigorlatot tett.

Hogy milyennek is látta az apa a fiát? Másokat szekírozónak, némelykor elégedetlennek, igazságszeretőnek, dacosnak, háládatosnak és jószívűnek. János a bécsi hadmérnöki akadémiára került, ahol matematika tudásával és vívásával hamar elnyerte oktatói és társai elismerését. Mégsem érezte jól magát. Betegeskedett. Emiatt le is szerelték. Alig múlt 25 éves, amikor nyugdíjazását kérte.

Viszont ekkor kezd elmélyedni a matematikatudomány világában. Egy a húszas években keltezett levelében írja meg apjának, hogy lényegében megoldotta az V. axiómát. **„Ha meglátja, édesapám – írta –, megismeri: most többet nem szólhatok, csak annyit, hogy semmiből egy új más világot teremtettem.”**

Híres munkáját 1831-ben adta ki Appendix címmel, apja Tentamen c. művének függelékeként.

Bolyai János talentumának elismerése, és napjainknak is szóló üzenete talán úgy fogalmazható meg, hogy nélküle, no meg tudóstársa, Lobacsevszkij nélkül, nem lenne ma más és új ez a világ, nem fejlődött volna oly mértékben a matematika és fizika tudománya. Mert Bolyai János gondolataival, geometriai eredményeivel messze megelőzte korát, de igazi jelentőségét csak a múlt század utolsó éveiben kezdték felismerni. 58 éves korában – a tudós csendességével –, minden nagyobb elismerés nélkül halt meg.

Megmaradt viszont tana.

De mit is írt utolsó éveiben? **„Maradjon mindnyájunk neve örök feledése, annál inkább fog élni szellemünk a tanban, mely a megszabadított és újjászületett emberiséggel együtt élő sírkövünk lesz.”**

Bolyai Jánosnak és apjának tudós története ma is példázza és hirdeti: példaként állnak erkölcsükkel, emberi magatartásukkal az utódok előtt. Hogy miért? Az általuk teremtett új és más világgal, hangsúlyozva, hogy csak tudományos előrelépéssel vihető végbe az ország fejlődése, boldogulása. Névadónk példája is bizonyítja, hogy a következetes, sokszor dacos, de mindig harcra tudós életmű ma is világra szóló eredményt érhet el.

Bolyai János a magyar matematikusok között ma is a legnagyobb, s a világ első tíz matematikusa között tartják számon. Semmit sem szeretett félig csinálni, ahogy írta: **„A tökély előtt megelégedni”**. Ez is méltó üzenete – nekünk, fiataloknak, hogy sohase legyünk megelégedettek, folyvást új és új eredményekre kell törekednünk.

Amikor matematikai oldalát hangsúlyozzuk az életműnek, nem szabad felednünk, hogy Bolyainak nemcsak Euklidesz börtönterét kellett szétdobni, hanem az emberi boldogságot korlátozó béklyót is szét kellett törnie, amikor szerelmével, Rózával összeköltözött, s ezzel társadalmi, erkölcsi megütközést váltottak ki, apja haragjáról már nem is beszélve.

A Bolyai-napokon, névadónk születésnapjára emlékezve mindannyiunk feladata és tiszte az emlékezés, a főhajtás e nagyszerű lángelme munkássága előtt. És mindannyiunk kötelessége tovább ápolni tudós névadónk szellemi örökségét, gimnáziumunk Bolyai-hagyományait.

(1997-ben érettségizett a „D” osztályban. Szerkesztőségi tagunk volt. A diáktanács titkára. Az idézett szöveg az 1994. évi Bolyai-napok megnyitóján hangzott el, közölte lapunk a 6. (1995. decemberi) számában, a 3. oldalon.)

Szalai Virág: Balassi Bálint halálának 400. évfordulóján

Évforduló, amire a tanulók általában azért szoktak figyelni. Így volt ez az idén is. Ráadásul – ez az évforduló az érettségi idejére esett. „Évforduló” c. rovatunk nemes célja az, hogy ráirányítsuk figyelmeteket egy-egy kiemelkedő életműre, és segítsük felkészüléseteket az órákra, az érettségire.

Az „első évfordulósunk” a költői vénával megáldott katona: **Balassi Bálint (1554-94)**, aki megjárta Nürnberget, az erdélyi reneszánsz udvart, Krakkót, Bécset, az Óceánomot, míg kalandos útja Zólyomból Esztergomba vezetett. Teltek, múltak az évek, s lassan kezdtek megismerni a mezők, a várak, a csaták, a templomok énekesét. 40 évesen érkezett Esztergomba, és 400 éve, pünkösdhétfőn hal hős halált.

Zólyomban született. Tanítója **Bornemisza Péter** volt, aki „szikrát gyűjtött benne, s lánggra lobbantotta a költőt”. Balassi korának legműveltebb személyisége volt: nyolc nyelven tudta megértetni magát, kedvencei, későbbi mesterei az újlatin, német és török udvari költők voltak.

Szerb Antal a *személyes líra* megteremtőjét látta benne, **Babits** pedig **kötelezővé tette az utódok számára**, mondván: „Balassinál az írás nemcsak a szerető vitézúr amatőr kedvtelése volt,..., hanem tudatossággal vállalt írói hivatás.” Olyan korban élt, amelyet az erőszak, a hősiesség, a magasztos eszme, az emberi szépség és a tobzódó szerelem egyszerre jellemezett.

Nyelvében és témavilágában magyar költő volt, emellett világirodalmi rangot is szerzett. Humanista műveltsége, tág látóköre, kalandos élete emelte ki a kortársak közül. „**A költőseregből fölszárnyaló sasnak**” nevezte **Rimai János**, ám Balassi a kor férfieszményét is megtestesítette.

Kalandregénybe illő az élete. Az a költő, aki a szerelmet az emberi élet egyik legfőbb értékének tekintette. **Petrarca** versei méltán tetszettek az olvasóknak, az utódoknak. Szerelmes költeményeiben **Angerianus ötletei** éppúgy megtalálhatók, mint a **magyar virágénekek** kincsestárának egy-egy eleme.

A **Losonczy Annához** írt költeményeivel született meg tulajdonképpen a magyar szerelmi líra. Egyesek szerint a Júlia nevet **Janus Secundus (Jan Evevert) Csókok** ciklusának nőalakja ihlette. Az Anna – Júlia-versek többek már egyszerű szárnypróbálgatásnál, még akkor is, ha egy-egy újlatin témasablon vagy fordítás-íz fel is sejlik bennük. Amíg e verseket az élmény határozza meg, a **Célia-versekből** épp ez a szerelmi lángolás, háborgás hiányzik, mégis: a **Szárkándi Annához** írt költeményei szerelmi költészetének csodás utójátékai: kimunkáltságukat, virtuozitásukat tekintve költői ötvösmunkák. Balassit még „megégeti” **Fulvia és a Kerecsényi Judit**-kapcsolat, ám ők már csak amolyan „lecsengései” e háborgó, mindig újat kereső érzelmes életnek.

Balassi egész életében katona maradt. Közvetlen hadiélményei teszik vitézi verseit népszerűvé, utánozhatatlanná. A leghíresebb, az **Egy katonaének**, a XVI. századi históriás énekek epikus anyagát olvasztotta be a megélt élményvilágba. Ez az újszerűség a kortársakat is ámulatba ejtette.

Nyomtatásban először istenes versei jelentek meg: Rimai gondozásában. Világi költeményei másolatban terjedtek.

Ő volt az első magyar költő, aki olvasásra szánta verseit. Hiányt pótol: megteremtette a középkori trubadúrlíra magyar – megkésett – megfelelőjét, és a reneszánsz vallásos

költészetet. Újszerű élményvilága, újlatin tematikája felkészületlenül érte azonban az olvasókat. Verseinek, ha dallamra is írta, mégis fő érdeme, hogy az „énekvers” után a nyelvével gyönyörködtető, **ún. szóverset teremtette meg.**

Balassi Bálint „**egy fényel és árnyal teli élet és egy szerelembe álmódott világ halhatatlan költője volt**” – írta **Klaniczay Tibor**. Méltán. 400 év múltán is gyönyörködtet költészetével.

(Megjelent a 2. (1994. szeptemberi) számban, a 10. oldalon.)

Székely Zsófia

A határ másik oldalán

Ez év tavaszán az iskola történelem-tanárainak munkaközössége egynapos tanulmányi kirándulást szervezett néhány határ-közeli erdélyi város történelmi és irodalmi emlékhelyeinek felkeresésére.

Április 19. esős, szeles reggelén egy busznyai diák és tanár vágott neki nagy várakozással az útnak, amelynek első megállóhelye **Arad**, a nemzeti kegyelet emlékhelye volt. Az 1848-/49-es forradalom és szabadságharc 150. évfordulóján mi is fejet hajtottunk az 1849. október 6-án kivégzett honvédtábornokok emlékművénél. Felidéztük a kivégzések történetét, majd koszorút helyeztünk el a sírok fölé emelt obeliszkre. A szépen gondozott emlékmű méltatlanul sivár környezetben található, s a szürke és kopott város is lehangoló képet mutat.

Aradról **Nagyszalontára, Arany János szülőfalujába** vezetett az út. Az egykori hajdúváros közepén, a vár épen maradt tornyában, a nevezetes **Csonka-toronyban**, éppen 100 éve helyezték el a költő fiának, Arany Lászlónak az adományait, amelyek megvetették az Arany János Emlékmúzeum alapjait. Az egyszerű bútorzatú dolgozószobában a költői használati tárgyai s könyvei között – miközben sűrű tavaszi zápor verte az ablakokat, s szinte alkonyati sötétség szállt az ódon falak közé – mindenki elcsendesedett. A tablók, a vitrinek bemutatták Arany pályájának főbb csomópontjait, s a **Petőfi – Arany-barátság** emlékeit. Az egyik üvegszekrény mélyén ott rejtőzött a **Gyulai Páltól kapott híres „kapcsos könyv”** hasonmás kiadása is, amibe a költő az **Őszikék** ciklus remekeit írta.

A Mezőség lankás tájain át ezután **Nagyváradra**, a századfordulás hangulatából sokat megőrzött nagyvárosba utaztunk. Bár a buszon **Szent László király** váradi temetéséről, s **Janus Pannonius Búcsú Váradtól** c. költeményéről is szó esett, talán legtöbbször mégis **Ady** nyomát keresték, tudván, ez a pezsgő szellemiségű, gazdag város formálta radikális újságíróvá és költővé. A cukrászda azonban, ahol a költő oly’ sokat szívesen időzött, melyet az útikalauzok, mint Ady-múzeumot ígértek, bezárt ablakokkal és ajtókkal, sorsára hagyva fogadott bennünket. A városban tett séta megidézte a kort, mert Nagyvárad, ha kissé megkopva is, de sikeresen megőrizte múlt század végi arculatát. A reprezentatív paloták, a hivalkodó szállodák sora, a monumentális püspöki székesegyház, az árnyas sétányok övezte Körös-part a mi képzeletünket is megragadták.

Érdekes hangulatú napunk volt. Egy sor ellentéte érzélem kavargott bennünk. **Emelkedettség, megrendültség, tisztelet, hisz szívünk legbensőbb zugaiban rejtjük 1848 emlékét, Arany s Ady gondolatait, és szomorúság, értetlenség az időben és térben távol került – veszni látszó értékek miatt.**

(2000-ben érettségizett a „D” osztályban. Cikke a Kecskeméti Lapok Krétakör rovatában is megjelent 1999. októberében, újságunk a 17. (1999. szeptemberi) számában közölte, a 26. oldalon.)

Szilágyi Laura

Ars poetica

Játszom,
akár a gyermek a játékaival,
úgy játszom,
ahogy a szél játszik a fákkal.

Játszom,
mint a csillag – fényével,
úgy, ahogyan
más az életével.

Játszom,
mint árnyék a nappal,
s ahogy
virág az illattal.

Játszom,
mint festő a kezével,
úgy, ahogy
a zenész hangszerével.

Játszom,
mint szobrász az agyaggal,

Játszom,
csak játszom a szavakkal.

Könnycsepp

Kóvályog arcomon
Örömöm, bánatom.
Nem fáj már, és nem ég.
Nyugalmam árad szét.
Csillogó gyöngyszemek
Egyszer csak nincsenek.
Percnyi a félelem
Pereg le életem.

Hitem...

Hitem a völgyben
Hitem a tájban
Hitem a vízben
Hitem a lángban
Elhitem mindent
Mikor hallottam neved
Hitem benned és
Hitem neked
Hitem a fát
És hitem a fészket
A fészekben tojást
S hogy benne egy élet
Hitem a mát

És a tegnapot
Mindent elhittem
Hittem a holnapot
Hogy szép ez a perc
És szép lesz a többi
Hogy csak hinni kell
S nem kell mást tenni
Elhittem mindent
Mikor hallottam neved
Hittem benned és
Hittem neked

Holnap

Holnap...
Mily távol van.
Talán nem is létezik.
„Majd holnap...” –
Mondod, ajkad a szóra éhezik.
De nem tudod elmondani,
Csak suttogsz, egészen halkán:
„Majd holnap...” –
Ismétled újra.
„Majd akkor lesz új dallam.”
S eljön a reggel,
De te most is hallgatsz.
Nem tudod kimondani.
Csak hallgatsz.
S majd holnap fogsz...
... Újra hallgatni.

Fél-élet

Félek élni
Félni élek
Élek félni
Élni félek

(1998-ban érettségizett a „C” osztályban. Versei a 6. (1995. decemberi) és a 10. (1997. áprilisi) számban jelentek meg a 14. és a 21., illetve 23. oldalon.)

Szolláth Dávid

A Tékozló

Megfogtam, befogtak, otthagytam, elhagytak,
Fölvettek, megkaptam... Én a többit is elhagytam.
Vártak rám, várattam,
Váratlan eladtam, feladtam:

Nem kellett, s most kellenél!
De hagytaél. S mondd, helyemben mit tennél?
Elhagyni, hagyatni,
feladni nem merek.
Visszanézni...? Nem hiszem. Nem hiszek!
Hiszen tükröm a szeretóm, barátom,
Anyám, húgom, nővérem, lányom.
...Kevés, hogy lássalak.
Láttál, úrnóm! Tébolyom!
Keresztem és mámorom,
Mesterem és diákom, istenem és poklom
Feszít, de én kéjjel állom.
Vár rám egy láng-álom,
Egy részeg éjú édes mámor.
„Hé, állj meg!” – szól, de nem!
Csörög a vekker...
Kár volt... Kár volt...

Félálom

Itt hagyott utcádat lassan söpröm utánad,
Telivér szerelem, félvér utálat,
Pusztulj el, mondtad távolodó hátamnak,
Pedig én csak üvöltöttem, amíg te csináltad.

Hirtelen...

Új arcok, új értelem,
Új kétely, új félelem.
Meváltozott a világ hirtelen,
Kinőttem belőle. Ő meg belőlem.

... a tegnap – tavaly volt,
a holnapra nem emlékszem.
Itt állok, hülyén – és ordítok,
Kinevet a csönd, visszhangzik a csarnok.

1994-ben érettségizett az „A” osztályban. A pécsi egyetemen tanul művészettörténet-esztétika szakon. Versei az 1. (1994. januári) számban jelentek meg a 7-8. oldalon

Szöllősi Péter

Impressziók

Susog, mint szél,
Ha surran.
Csobban, mint víz,
Ha fortyan.
Ropog, mint tűz,
Ha robban.
Zizeg a homok alattam.

Százsorszépen

Százsorszépen süt a Hold,
Visszasuttog minden szót,
Azt is, amit ő dalolt,
A lány, ki belém karolt.

Parkban sétálva ekképp
Pajkosan lestem szemét,
Temetőül lány ölét
Kértem fogva két kezét.

Tu-coer (Tükör)

A film lejárt,
hát szeretni kell
egymást.
Vedd elő
a szeretőd!
Légy egy éjt az enyém!

Álmaimban, vágyaimban,
kóbor úton, hogyha járok,
kóbor úton rád találok.
De egyedül mit sem érek.
– Egyedül nem menekül –
Csak ha farkaszemet nézek
énvelem, ott, legbelül.

Álmomban úgy ölelne
táncoló tükröt karod
Tükör vagyok. Láthatod.
Átlátsz rajtam? Senki sem.
Összetörnél? Itt a balta.
Bízz bennem vagy ess nekem.
Nézz csak szemből az arcodba.

Akkor is nyerek, ha
szétzúzod a
szerelmem
Szerelmem,
bár hamis,
összetöröd magad is.

(2001-ben végez, a „B” osztály tanulója. Versei a 13. (1998. áprilisi) számban jelentek meg, a 29. oldalon, illetve a 20. (2000. áprilisi) számban, a 26. oldalon.)

A jó tanár

Minden diák tudja, hogy nincs jobb, mint egy jó tanár.

A jó tanárt arról lehet felismerni, hogy a dolgozatírásnál a meghatódottságtól elhomályosul a tekintete, s így nem veszi észre a furfangos diákok által készített különféle puskákat.

A jó tanár időnként hiányzik az iskolából – várja a gázosokat, megfázik –, s ilyenkor egy másik tanerő helyettesíti, akinek nem szaktárgya az illető tárgy, ezért nem feleltet, nem magyaráz, hagyja a diák képzeletét szabadon szárnyalni.

A jó tanár különleges hallással bír: a tanulók felettől csak azt hallja meg, ami jó.

A jó tanárt nem zavarja a zaj, úgy érzi, ez hozzátartozik az élethez, sőt, a serdülő ifjúság épülésére ő maga hozza be a legújabb, újhullámos zenekarok felvételeit, beszáll énekelni az iskolai zenekarba, győztes gölt rúg a focicsapat mérkőzésén.

Sajnos, még a jó tanár is elromolhat egyszer, s ilyenkor az iskolával szemben a diák nem érvényesítheti a szavatossági javítás iránti igényét.

Ismeretlen szerző műve

Tiszta Amerika?

Akik már tudják mindezt: Temesváry András és Szabó Áron a 12. B-ből. Amerika. A szónak ma is varázsos értelme van. „És az tényleg Amerika?” – kérdezték az osztálytársak. Akikkel pedig minderről beszélgettünk, az 1997/98-as tanévet az Egyesült Államokban töltötték. A tanulótársaik kérdésére pedig az ő válaszuk: IGEN.

– Miért választottátok e tanulási formát?

– Nekem a nyelvtanulás volt az elsődleges, amiért kimentem – kezdi András. – Valóban igaz, az a fajta „más világ”, az ottani kultúra igenis érdekes és vonzó. Sokan tartják, hogy felszínesebb az ottani oktatás. Nekem úgy érzem, hasznos volt, jó irányba befolyásolta gondolkodásomat, személyiségemet. Ezek mellett aztán új barátok és barátságok is csábítottak, no meg a diplomázás lehetősége is. – Én is Andriszhoz hasonlóan – vette át a szót Áron – a más világot utaztam ki. Természetesen nekem is a fő cél az angol nyelv „mesteri” elsajátítása volt.

– Hol és merre tanultatok?

– Én Memphisben voltam – említi András. – Tennessee államban található. Egy háromgyermekes családhoz kerültem. A Keresztény Testvérek Középiskolába jártam. Ez igen neves intézmény ott, ahol ösztöndíjas voltam. Sokat számított odakerülésemben, hogy jó tanulmányi eredményem volt, és még a focis múltamat is „beszámították”.

– Én pedig Coloradóba kerültem. Sajnos, nekem nem volt olyan szerencsém, mint Andrisnak – mondja Áron –, hisz az „afférok” miatt nekem sokat kellett költöznöm. Négy családnál laktam, míg hosszú huzavona után Oklahomába költöztem december 22-én. Attól kezdve már én is „csak” egy családnál laktam.

– Tapasztaltatok-e különbségeket az ottani és a hazai oktatás között?

– Nekem a vártnál egy kicsit szigorúbb volt ez az iskola. Nagyon erős suliba jártam. Jó színvonalú gimnázium volt. De voltam amerikai világi iskolában is, ott aztán már lazaságokkal is találkoztam, olyanokkal, amilyeneket a filmekből is ismerhetünk. A legszembetűnőbb az volt nekem, hogy milyen jó felszereltségűek az amerikai iskolák. A kecskemétié, és sajnos a mienk is, a nyomába sem léphet a Keresztény Testvérek Középiskolának.

– Az amerikai iskolának más a felépítése – veszi át Andrástól a szót Áron. – Kint a diákok azt a tantárgyat vehetik föl, amelyiket akarják, csak a negyedik év végére 22 creditet el kell

érniük, hogy leérettségizhessenek. Szóval, ha valaki nem szereti a kémiát vagy a fizikát, akkor nem muszáj felvennie.

– **És megváltoztatott-e benneteket Amerika?**

– Lelkiekben sokkal erősebbnek érzem magam – említi András. – Jó iskola volt. Komolyodtam is – neveti el magát. – Igen megkomolyít egy ilyen év, legyen az akárki is. Volt történelem-tanárnőm, Dani Erika is azzal fogadott, hogy „megkomolyodtam”. Máshogy is látom a világot. Ez az egy év kitágította látókörömet.

– **No, és megérte?**

– Feltétlenül – vágja rá Áron. – Nagyon sokba került a családomnak, de ilyen élményekhez egyhamar nem fogok hozzájutni. Ha tehetném, még egyszer végig csinálnám. Persze, csak az utolsó családdal, és iskolával.

– Nagyon is megérte – summázza András is. – Egy életre szóló emlékekhez, élményekhez jutottam. Sok új barátot szereztem, és még érettségiztem is kinn. Igaz, nem volt olcsó mulatság, de én is végig csinálnám újra. A nehéz percekre persze nem emlékeznék, és ha valaki állná a kiadásokat...! És ha a barátnőm is jöhetne...! **Az lenne csak Amerika!**

Kovács István

(1999-ben érettségiztek a „B” osztályban. Harmadikban egy év „kitérőt” tettek Amerikában. A velük készült interjú a 15. (1998. decemberi) számban jelent meg, a 62. oldalon. A Temesvári-interjúrészt a Kecskeméti Lapok Krétakör rovata is átvette az 1998. november 5-i számban.)

